

Nærnepunktet det, om man er for § 4 eller imod den. Man følger altsaa Forslagsstilleren, saafremt man er imod Paragrafen, og følger ham ikke, saafremt man er for den.

§ 1 (se Tillæg C.)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag af Steffensen:

§ 2 næstsidste Linie sættes Punktum efter „Størrelse“, og Resten af Paragrafen udgaar.

§ 4 og første Stykke af § 5 udgaar, hvorefter 2det Stykke af § 5 bliver § 4, og § 6 bliver § 5.

forkastedes med 41 Stemmer mod 3.

§ 2 (se Tillæg C.)

vedtoges uden Afstemning.

§ 3 (se Tillæg C.)

vedtoges med 48 Stemmer mod 1.

§ 4 (se Tillæg C.)

anfaas vedtagen som Følge af Afstemningen over Ændringsforslagene.

§§ 5 og 6 (se Tillæg C.)

vedtoges uden Afstemning.

Sagens Overgang til tredje Behandling

vedtoges med 48 Stemmer mod 3.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Godtgjørelse til Vidner for deres Møde i Retten.

(Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 374 ff., Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B., Sp. 1153 ff.).

Formanden: Som de Herrer ville vide, foreslaar Udvalgets Flertal, at der ved Ændringsforslaget skal gives Lovforslaget en hel ny Opfattelse, medens et Mindretal erklærer sig mod Ændringen.

Ordføreren (Schlegel): Det foreliggende Forslag gik oprindeligt ud paa, at der skulde gives Godtgjørelse til Vidner, saavel i private som i offentlige Sager. Ved

Forhandlingerne her i Thinget reisttes der Indsigelse i forskellige Retninger, og ved Udvalgets Forhandlinger viste det sig, at der hos flere af Medlemmerne var Betænkning ved at gaa med til at give Godtgjørelse til Vidner i private Sager. Uagtet jeg for mit Vedkommende finder, at Forslaget om Godtgjørelse til Vidner i private Sager er fuldt begrundet, og uagtet denne Mening deles af andre Medlemmer i Udvalget, erkjende vi dog, at der er en ikke ringe Forskjel paa de to Slags Sager, og for at naae et saa godt Resultat som muligt forenedes vi om at begrænde Sagen saaledes, at Lovven kun skulde omfatte Godtgjørelse til Vidner i offentlige Sager. Hvad denne Godtgjørelse angaar, saa er der under Sagens 1te Behandling fremdraget, at det er konsekvent at give Godtgjørelse for saadant Møde, som er stillet sammen med Ombud, der i Reglen efter vor Lovgivning skulle udføres uden Bederlag i det Almenes Interesse. Det bliver for vidtløftigt her at gennemgaa alle de forskellige Ombud; der er vedtaget en Liste, som et af Udvalgets Medlemmer har forfattet, for at de Herrer kunne se, hvormange forskellige Ombud der findes. Udvalget har kun fundet Anledning til at fremdrage Ombud, som vedrøre Retspleien, og i saa Henseende søgt at paavise, at disse Ombud i Aarenes Løb ere blevne forvandlede fra ulønnede til lønnede. Det gjælder for det første Stævningmænd, som tidligere intet Bederlag fik, i alt Fald kun, forsaavidt de stævnedes paa den Privates Begne; men senere er det blevet forvandlet til, at det er beskaffede Mænd, der faae Bederlag for en Del af deres Forretninger imod saa ganske vist at maatte udføre andre Forretninger uden Bederlag. Ganste sikkert er det jo, at man ikke bestikker Stævningmænd imod deres Villie. Det Samme gjælder om de saakaldte Retsvidner, som i gamle Dage kaldtes Thinghørere, Thingmænd eller Stokkemænd. Den Gang, da Folk ikke mødte saa hyppig paa Thinge som i Oldtiden fandtes det nødvendigt, at der var et vist Antal Mænd til Stede for at overvære Thingets Forhandlinger, og det var paa Chr. V.'s Lovs Tid Reglen, at der skulde være 8 Thingmænd. Det gif paa Omgang blandt Beboerne, men efter de Udtryk, der brugtes den Gang, og efter den Maade, hvorpaa Loven er bleven fortolket og udtrykelig respekteret i Midten af forrige Aarhundrede, maatte der til disse Thingmænd ikke vælges andre end bosatte Mænd, som paa Landet skulde være Gaardmænd, og som i Bystæderne naturligvis paa samme Maade skulde indtage en mere fremragende Stilling,